

[Henry Christensen.]

anerkender naturligvis, at den højtærede finansminister med rette kan slutte en overenskomst med Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund på de områder og for de områder i statens tjeneste, hvor der er en sådan tilslutning til dette forbund, at afslutningen af en overenskomst kan være berettiget. Men efter min opfattelse er det uberettiget, at staten går videre end hertil, at man altså uden videre giver Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund forhandlingsret, forsåvidt angår områder, hvor andre havde forhandlingsret. Her tænker jeg i første række på de organisationer i forsvarsministeriets fællesorganisation for hærens civile tjenestemænd m. fl., der fra gammel tid har haft en uafbrudt forhandlingsret. Det er et indgreb overfor disse områder, der efter alt at dømme er i strid med de pågældende funktionærers egne ønsker, i strid med, hvad der hidtil har været gældende. Selv indenfor det afgrænsede område, hvor vi anerkender at den højtærede finansminister kunne træffe overenskomst, går man videre, end rimeligt er. Også dette må vi naturligvis protestere imod.

Det ærede medlem hr. Carl P. Jensen gjorde nogle bemærkninger om ingeniør-, sagfører- og lægeforeninger m. v. Efter min opfattelse ligger det højst sandsynligt således, at man også indenfor disse områder er gået videre, end det harmonerer med vor opfattelse af stillingen. Men her kan i hvert fald den opfattelse gøres gældende, at medlemsskab af disse bestemte organisationer er begrundet i hensynet til at skabe en sikkerhed for de pågældendes saglige kvalifikationer. Noget tilsvarende gælder jo under ingen omstændigheder for handels- og kontorfunktionærerne. Ved aftalen her tvinges staten til at måtte afskedige handels- og kontorfunktionærer, hvis de ikke vil indmelde sig i den pågældende arbejdsløshedskasse, selvom det er evident, at de afskedigede er bedre kvalificerede end dem, man ellers kan få.

Jeg vil specielt gerne om den overenskomst med ingeniørerne, som det ærede medlem henviste til, sige, at deri står, at staten forpligter sig til fortrinsvis at anvende ingeniører, der er medlem af Dansk Ingeniørforenings arbejdsløshedskasse. Der er der ikke alene en forskel, men en afgørende

forskel fra den situation, vi her står overfor, hvor man tvangsmæssigt siger: du skal, ellers afskediges du. I overenskomsten med ingeniørerne gælder det, at er alt andet lige, vil staten og skal staten tage den, der er medlem af arbejdsløsheds-kassen, men man har stadig bevarer for staten det afgørende, retten til selv at skønne og vurdere udfravalgte kvalifikationer, således at disse er afgørende.

Jeg har ikke noget imod iøvrigt med det ærede medlem at drøfte, om man også i denne formulering er gået videre, end rimeligt er. Sagen er jo den, at man havde jo endelig ikke, hvis det alene var et spørgsmål om arbejdsløshedsforsikring, behøvet at sige, at medlemsskabet absolut skulle være i handels- og kontorfunktionærernes arbejdsløshedskasse. Der findes jo en anden statsanerkendt arbejdsløshedskasse her i landet, Kristeligt Dansk Fællesforbund, som også har en kontorafdeling. Hvis det alene var spørgsmålet om arbejdsløshedssynspunktet, havde man ikke behøvet at indsnævre spørgsmålet til den ene organisation, men den højtærede finansminister har måske kun i denne forbindelse haft kendskab hertil.

Vi kan ikke betragte denne sag på anden måde, end at vi føler den som en udfordring overfor den opfattelse af disse forhold, som vi har. Der kom jo ingen indrømmelser, dengang medlemmer af venstre og det konservative folkeparti stærkt opponerede i offentligheden, men jeg indrømmer, at de kom til gengæld så meget desto hurtigere, da man hørte, at også det radikale venstre offentligt tog afstand fra overenskomsten. Det er vel udtryk for den særlige hensyntagen, der fra den høje regerings side udvises overfor det radikale venstre. Nok så interessant er måske den politiske betragtning, man kan gøre, at her er regeringen stillet overfor den første af efterårets situationer, hvor man skal vælge mellem det radikale venstre og fagforeningerne. Man har altså valgt det radikale venstre, og det bliver så et spørgsmål mellem regeringen og fagforeningerne, hvad de sidste har at sige hertil. (*Finansministeren* [Kampmann]: Lige netop!). Lige netop, siger den højtærede finansminister, sikkert ikke med altfor stor ro i sindet.

Vi tager naturligvis til efterretning, at den højtærede finansminister allerede har opsagt overenskomsten, men vi føler os ikke trykke